

Vești misionare

Trimestrul 4, 2018

Traducere: Loredana Sîrbu

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2018

6 octombrie

Fără cursuri sâmbăta

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Studentii adventiști de ziua a șaptea din Bangladesh care doresc să devină asistenți medicali nu mai au probleme cu Sabatul odată cu înființarea primei școli de asistenți medicali a bisericii.

Clădirea cu trei etaje care găzduiește Institutul Adventist de Asistență Medicală din Bangladesh a fost finanțată în parte cu ajutorul Colectei din Sabatul al Treisprezecelea și se află în campusul Seminarului și Colegiului Adventist din Gowalbathan Kaliakoir, un oraș situat la o distanță de două ore cu mașina de capitala Dhaka.

„Școala noastră sanitară va trimite sute de misionari în această mare și frumoasă țară și va fi o binecuvântare cerească pentru ea”, a declarat președintele Bisericii Adventiste, Ted N.C. Wilson, cu ocazia ceremoniei de inaugurare de la sfârșitul anului 2016. „Dumnezeu să o binecuvânteze!”

Căminul școlii poate găzdui 100 de studenți și a fost dat în funcțiune în 2017.

Noua clădire – cu zece clase, patru laboratoare, un amfiteatru și alte săli – a beneficiat de 150 000 de dolari din darurile aduse de membrii bisericii în Sabatul al Treisprezecelea din trimestrul al treilea al anului 2015, potrivit informațiilor oferite de Myrun Ju Lee, președintele Seminarului și Colegiului Adventist din Bangladesh. Alți 100 000 de dolari au venit din partea Diviziunii Asia de Sud și Pacific, iar restul, până la cei 400 000 de dolari cât a costat clădirea, din partea unor donatori din Coreea de Sud.

Saw Samuel, președintele Diviziunii Asia de Sud și Pacific, consideră că ridicarea acestei școli de asistență medicală este o realizare

extraordinară, care nu ar fi fost posibilă fără Colecta din Sabatul al Treisprezecelea.

„Este o bornă kilometrică importantă”, a declarat Saw Samuel. „Aceasta este prima școală de formare a cadrelor medicale adventiste din Bangladesh.”

Școala le oferă studenților posibilitatea de a obține calificare în propria țară.

„Este extrem de semnificativ faptul că putem avea o școală adventistă de asistență medicală, pentru că toate celelalte școli din țară cu această specializare susțin cursuri sâmbăta, a remarcat Kevin Costello, secretar-executiv asociat în cadrul Diviziunii. Avem acum, în sfârșit, o școală în care tinerii adventiști pot obține diploma de asistenți medicali și, totodată, pot respecta Sabatul fără probleme.

Vă mulțumim pentru darurile voastre pentru misiune care au făcut posibilă deschiderea Școlii Adventiste de Asistență Medicală din Bangladesh!

13 octombrie

Adventiștii au cântat, preotul a blestemat

Autor Elvis Dumitru

Astăzi sunt pastor pentru că bunicul meu, Gherase Dumitru, un credincios ortodox din satul Rătești, județul Buzău, a apreciat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

El l-a îndemnat pe tatăl meu, Aurelian:

— Dacă vrei să găsești vreodată biserica creștină adevărată, atunci să te duci la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea!

Cuvintele lui au sădit în sufletul tatălui meu dorința de a cunoaște Biserica Adventistă și de a se boteza. Și, tot datorită lui, am avut șan-

sa să cresc într-o familie adventistă. Astăzi, eu și fratele meu suntem pastori adventiști.

Dar cum a ajuns tatăl meu să-i cunoască pe adventiști?

Totul s-a petrecut în anii 1960. La data aceea, în satul meu natal trăiau circa opt adventiști. Autoritățile comuniste au dispus arestarea lor cu scopul de a combate religia. Adventiștii au fost transportați la închisoare cu căruța.

Pe drum, în zgâlțâitul căruței, au început să cânte imnuri. Căruțașul a ascultat uimit cuvintele lor frumoase despre Isus și despre dragostea Lui și și-a spus în gând: *Cum pot adventiștii știia să cânte atât de fericiți când merg la închisoare?*

O săptămână mai târziu, căruțașul a fost solicitat să-l transporte pe preotul satului la biserică. Căruța a trecut la un moment dat printr-un șanț și s-a zdruncinat, iar preotul a început să blesteme înfuriat.

Căruțașul l-a ascultat înlemnit și și-a spus: *Cum de-L blestemă preotul pe Dumnezeu pentru că se zdruncină căruța? Și cum de adventiștii cântau atât de frumos despre Isus în drum spre închisoare?*

Profund marcat de aceste două incidente, căruțașul a decis să se intereseze cine sunt și ce cred adventiștii. După un timp, s-a botezat. Căruțașul era bun prieten cu tatăl meu.

Rătești este un sat mic, dar cu o puternică prezență adventistă, de aproximativ patruzeci de membri.

De multe ori ne gândim că oamenii nu remarcă ce facem noi, când, de fapt, ei ne observă îndeaproape. Adventiștii arestați n-au știut în ziua aceea cu câtă mirare i-a ascultat căruțașul și n-au bănuțit că, prin credințioșia lor, aveau să modeleze două generații de adventiști din familia mea!

Elvis Dumitru are 26 de ani și este pastor asistent la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Cuza Vodă din București.

Dumnezeu umple golul

Autor Andrew McChesney, Adventist Mission

Frank Cantrill, un pastor pensionar din Australia, în vârstă de șaptezeci și doi de ani, a fost șocat când a fost diagnosticat cu cancer de piele. Însă surpriza și mai mare a venit două săptămâni mai târziu, când medicii l-au declarat vindecat printr-o minune.

Frank a fost diagnosticat în 2014 cu melanom de gradul patru, un tip de cancer de piele, localizat la nivelul capului.

„A fost un șoc pentru mine să aflu că, dacă noul tratament nu era eficient, nu aveam prea multe șanse”, ne-a mărturisit el.

Un pastor i-a făcut ungerea și oamenii au început să se roage pentru el. A suferit o serie de intervenții chirurgicale, a făcut radioterapie și imunoterapie și a fost îngrijit permanent de soția lui, Marlene.

Complicațiile au apărut în urma intervenției de îndepărtare a unui melanom de mari dimensiuni crescut în partea din spate a capului. Osul cranian a rămas expus și era foarte important ca pielea să crească la loc și să acopere golul. În primele zile, pansamentul i-a fost schimbat de asistente, iar apoi de soția lui.

În primă fază, pielea a crescut bine, dar, la un moment dat, a părut că stagnează.

Într-o zi, culoarea osului cranian expus s-a schimbat din alb în galben, semn de necroză. Chirurgul s-a consultat cu un alt chirurg estetician bun și, împreună, au decis să-l opereze asistați de un neurochirurg. Operația se arăta complexă și de durată, între opt și zece ore. Scopul ei era înlocuirea osului cranian cu unul artificial.

„Vestea aceasta a fost un șoc pentru noi”, le-a scris Marlene prietenilor lor într-un e-mail.

După câteva zile, o bucată de os cranian decolorat s-a desprins odată cu pansamentul.

„Am simțit că mă prăbușesc!” ne-a mărturisit Marlene.

În locul de unde s-a desprins bucata aceea de os, se vedea însă carne crescută.

În următoarele două zile, Frank a fost la consultație la trei specialiști ca să vadă ce se întâmplase. Aceștia i-au explicat că osul cranian este compus din trei straturi și că la el țesutul crescuse sub primul strat necrozat, forțându-l să se desprindă.

Ei au declarat că se produsese o minune.

„Ne-au întrebat ce medic s-a ocupat de noi”, ne-a povestit Marlene.

Frank și Marlene au răspuns că Dumnezeu, Marele Medic. Operația nu a mai fost necesară și Frank a fost externat.

„Dumnezeu știe ce se întâmplă și intervine exact la momentul potrivit”, a declarat Marlene. „Nu putem spune decât: Lăudat să fie Domnul!”

27 octombrie

O musulmană fundamentalistă se botează

Autor Philip Baptiste

Amina, o femeie africană, ispășește o sentință de cinci ani de închisoare pentru tentativa de aruncare în aer a unei clădiri mari din India. Ca urmare a vizitelor pe care i le-a făcut, cu acordul conducerii penitenciarului, un pastor adventist de ziua a șaptea, ea a renunțat la mentalitatea ei islamică fundamentalistă și, în urmă cu câteva săptămâni, s-a botezat.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu că pastorul adventist nu a renunțat să se roage pentru mine și a venit să mă viziteze la închisoare când mi-a fost foarte greu, a declarat ea.

Pentru a o proteja, nu vom dezvălui numele ei complet și nici localitatea în care se află.

La prima vizită a pastorului, Amina se afla la izolare din cauza infracțiunii pe care o comisese. Plănuise atacul după ce conducătorii musulmani fundamentalști îi inoculaseră ideea că, dacă avea să elimine răul, avea să devină sfântă și să ajungă în paradis.

Inițial, Amina l-a refuzat pe pastor. Însă, până la urmă, a acceptat, pentru că ședințele aveau loc într-o sală cu ferestre, nu în celula ei, și pentru că îi era dor să vadă lumina soarelui. Când pastorul a întrebato dacă dorea să se roage pentru ea, Amina i-a spus că nu avea nevoie și că era mai bine să se roage pentru el. Cu toate acestea, pastorul s-a rugat pentru ea și în acea primă ocazie, și în cele următoare.

După câteva ședințe, pastorul nu a mai putut veni din cauza unei probleme personale. Amina a început să-i simtă lipsa. Văzând că nu mai vine, a început să citească din Biblia pe care i-o lăsase.

Câteva luni mai târziu, Biserica Adventistă a organizat o întâlnire religioasă în incinta închisorii. Amina a participat la gândul că avea ocazia să socializeze cu celelalte deținute. La final însă, când pastorul a întrebato dacă dorea cineva să-și predea viața lui Isus, a ridicat mâna și ea. În scurt timp, s-a și botezat.

Amina ne-a povestit că este surprinsă de această decizie și că nu-și dă seama cum a pierdut interesul față de vechea ei credință. Este convinsă că Dumnezeu a îngăduit să ajungă la închisoare ca să-i descopere adevărul despre El, iar acum are pe suflet dorința de a le vorbi despre El și prietenilor ei.

— Când voi ieși din penitenciar, voi face tot posibilul să le vorbesc despre Dumnezeu, ne-a mărturisit ea.

Philip Baptiste este asistentul special al președintelui Diviziunii Africa Centrală și de Est.

Din rocker, medic

Autor Veaceslav Koșkodan

La vârsta de șaisprezece ani, eram rocker și ascultam Nirvana și Metallica, aveam părul lung și purtam blugi rupți. Îmi petreceam nopțile în discoteca din orașul meu natal din Republica Moldova, consumam alcool și fumam marijuana.

Apoi, un adventist de ziua a șaptea s-a împrietenit cu mine. Nu m-a condamnat, ci mi-a vorbit despre dragostea lui pentru Isus. Și mă întreba des dacă am citit Biblia.

După un timp, am început să mă întreb de ce ținea el atât de mult să citesc Biblia. Într-o seară, am luat Biblia cu mine la discotecă și am început să citesc. O priveam ca pe o carte cu povești. Dar am continuat să citesc și s-a întâmplat ceva neașteptat: am început să mă schimb. Lucrurile care altădată îmi plăceau nu mi s-au mai părut interesante. Într-o seară, am privit spre ringul de dans și mi-am spus: *Ce cauți tu aici?* M-am dus acasă și nu am mai pus piciorul în discotecă.

Am continuat să citesc din Biblie. I-am pus o mulțime de întrebări noului meu prieten adventist și am început să păzesc Sabatul.

În scurtă vreme, am intrat la Facultatea de Medicină din Chișinău. Problema era că aveam cursuri și sâmbăta. Când i-am spus decanului că nu puteam fi prezent la cursurile de sâmbăta, m-a sfătuit să mă înscriu la altă facultate.

M-am întors acasă, am căzut pe genunchi și m-am rugat:

— Doamne, dacă vrei să devin medic, Te rog, ajută-mă!

În timpul rugăciunii, mi-a venit ideea să merg direct la domnul profesor care preda cursurile de sâmbăta. I-am vorbit despre convingerile mele și mi-a permis să dau examenul în altă zi.

Șase ani mai târziu, la absolvire, colegii au remarcat cu admirație:

— Tu ai venit la cursuri doar cinci zile pe săptămână și totuși ai note mai mari decât noi. Cum ai reușit?

— Dumnezeu m-a ajutat să învăț. El este profesorul meu!

Și Dumnezeu nu doar că m-a ajutat să învăț, ci m-a făcut un om nou. Astăzi am treizeci și trei de ani și am trei copii. Sunt medic, pastor și directorul Departamentului de Sănătate din cadrul Bisericii Adventiste din Moldova.

Totul este posibil cu Isus! Dacă m-a schimbat pe mine, te poate schimba și pe tine!

O parte din Colecta din Sabatul al Treisprezecelea strânsă în trimestrul al IV-lea din anul 2017 a ajutat la transformarea unei foste stațiuni sovietice din Republica Moldova în tabără pentru exploratori și centru de conferințe. Vă mulțumim pentru darurile voastre pentru misiune!

10 noiembrie

Contrabandă cu cărți

Autor Vladimir Borisov

Am participat la o întâlnire cu pastorii într-o țară străină și prietenii mei mi-au dat o cutie cu cărți religioase ca să o duc în țara mea natală. Îmi doream să ajut, însă în țara mea sunt legi care controlează strict distribuirea de literatură religioasă.

— Iau cutia doar dacă șoferul autobuzului își asumă responsabilitatea pentru ea, le-am spus prietenilor.

Șoferii de autobuz acceptă bagaje în plus în schimbul banilor. Șoferul autobuzului cu care urma să călătoresc înapoi a acceptat să mă

ajute în schimbul a o sută de dolari. Pe drumul înapoi, am călătorit împreună cu un prieten.

Am ajuns la graniță pe timp de noapte. Șoferul a venit la mine și m-a întrebat ce aveam în cutie, ca să știe ce să le spună grănicerilor. Când i-am spus că aveam cărți creștine, a scos hârtia de o sută de dolari din buzunar și mi-a dat-o înapoi, zicând:

— Mai ușor trec granița cu cocaină decât cu cărți creștine!

Mă aflu într-o situație critică. Am îngenuncheat împreună cu prietenul meu lângă autobuz și am mutat cărțile în bagajele noastre. Apoi ne-am rugat în gând în timp ce așteptam la coada formată la vamă. Persoana din față și-a pus bagajele pe bandă și a trecut. Apoi am urmat noi. Grănicerul a apăsă pe buton ca să acționeze banda, dar banda părea blocată. A apăsă din nou pe buton, dar nimic. S-a enervat și a început să înjure.

A ridicat privirea spre noi și ne-a spus, făcându-ne gesturi cu mâna ca să ridicăm bagajele mai repede:

— Hai, treceți!

În câteva minute, am ajuns deja la al doilea post de intrare în țară. Am pus bagajele pe bandă și gardianul a apăsă pe buton și aceeași problemă: banda s-a blocat. A început să înjure și, în final, s-a întors către noi și ne-a spus:

— Hai, treceți!

Abia după ce am trecut granița, am îndrăznit să întoarcem privirea înapoi. Grănicerul oprise persoana care se afla în spatele nostru și îi inspecta bagajul manual. I-am mulțumit lui Dumnezeu și ne-am urcat fericiți în autobuz.

În Sabat, o membră a bisericii a povestit o experiență uimitoare. Într-o noapte, o voce a trezit-o din somn și i-a spus:

— Roagă-te pentru pastorul tău!

Sora nu știa că eu eram plecat și credea că eram acasă.

Glasul a repetat cererea a doua oară:

— Roagă-te pentru pastorul tău!

Femeia a îngenuncheat și s-a rugat o oră.

Am întrebat-o la ce oră a avut această experiență și mi-am dat seama că era exact ora la care am trecut granița!

Nu pot dezvălui din ce țară sunt, dar vă rog mult, rugați-vă pentru lucrarea lui Dumnezeu. Vă mulțumesc pentru darurile voastre pentru misiune care ajută la răspândirea veștii bune a mântuirii în toată lumea!

17 noiembrie

Rugăciune pentru membrii care lipsesc

Autor Lloyd Perrin

Păstoresc o biserică din statul american Oregon, care are în registru 491 de membri, dar dintre care doar 38% sunt membri activi, 44% dacă îi punem la socoteală și pe membrii în vârstă nedeplasabili.

Aceasta înseamnă că 56% dintre membrii noștri sunt inactivi – o situație pe care am întâlnit-o frecvent în activitatea mea ca pastor și care nu se limitează la teritoriul Statelor Unite. La nivel mondial, aproape jumătate dintre membrii adventiști botezați în ultimii cincizeci de ani au părăsit biserica. Însă biserica are obligația de a păstori turma. Apostolul Petru spune în 1 Petru 5:2: „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră.”

Am început să verificăm registrul membrilor bisericii din Milton și plănuiesc să îi ofer fiecărui slujbaş al bisericii o listă cu membrii care lipsesc. Ne vom ruga zilnic pentru ei, pe nume, și îi vom cere lui Dumnezeu să ne ajute să reluăm legătura cu ei.

Când am făcut acest lucru în fosta mea biserică din statul Washington, am avut parte de multe surprize plăcute. La circa trei

săptămâni după ce am început să ne rugăm, am primit o scrisoare de la o soră care nu mai venea la biserică de cincisprezece ani. Împrumutase o carte de la biblioteca bisericii și nu mai apucase să o returneze. Se mutase în alt stat și, scria ea, neglijase să o trimită înapoi. Fusese măcinată de vinovăție și pe urmă s-a îmbolnăvit de cancer și a rupt relația cu Dumnezeu.

Dar, într-o zi, și-a amintit de carte și a simțit îndemnul de a lua legătura cu biserica. Și-a cerut scuze că nu a returnat cartea și a pus în plic cincizeci de dolari pentru a acoperi prețul ei și dobânda pe cincisprezece ani.

Am sunat-o imediat și am aflat că a început să simtă acest îndemn după ce biserica noastră, aflată la 2 400 km distanță, a început să se roage. I-am făcut legătura cu pastorul adventist din localitatea ei și a devenit membră activă acolo.

În curând, vom începe să ne rugăm pentru membrii absenți ai bisericii din Milton. Trebuie să-i găsim și să-i invităm să vină acasă!

Lloyd Perrin păstorește două biserici din statul american Oregon.

24 noiembrie

Pedepsit pentru păcatele altora

Autor Andrew McChesney, Adventist Mission

Când îl vedeau pentru prima oară pe acest băiat, oamenii nu-l întrebau: „Cum te cheamă?”, ci: „Ce problemă ai la picioare?”.

Jack Chen, un băiat din Taiwan, s-a târât până la vârsta de cinci ani. Apoi a făcut exerciții fizice în fiecare zi și a reușit să stea drept în picioare când a intrat în clasa I. Însă pășea strâmb pe călcâie și copiii

râdeau de el și îl porecleau „Ciudatul”. Ba uneori chiar îl scuipau când trecea pe lângă ei.

Jack avea o boală din naștere care i-a pus pe medici în încurcătură. Însă el și părinții lui credeau că știu care era cauza: cineva din familie făcuse o faptă rea și acum sufereau pedeapsa.

„Familia din care provin se închină la idoli și părinții mei credeau că au fost pedepsiți pentru o faptă rea de-a lor sau de-a unui strămoș al lor”, ne explică Jack.

Când Jack avea doisprezece ani, un prieten de familie, văzându-l că rămânea în urmă la învățătură, le-a dat părinților lui ideea să-l înscrie la o școală adventistă de ziua a șaptea din apropiere.

Jack a auzit astfel de Isus pentru prima oară când s-a înscris la această școală, în clasa a VII-a. A avut ocazia să citească pentru prima dată din Biblie. Iar la treisprezece ani, a decis să-și predea inima lui Isus.

Răspunsul la cea mai mare întrebare a vieții lui – de ce era pedepsit pentru păcatele altora – l-a primit cam la un an după aceea, când a citit despre vindecarea orbului din naștere: „Ucenicii L-au întrebat [pe Isus]: «Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?» Isus a răspuns: «N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu»” (Ioan 9:2,3).

Când a citit cuvintele acestea, Jack a simțit că i s-a ridicat o grea povară de pe umeri.

„Am înțeles că boala mea nu era o pedeapsă, ci o binecuvântare”, ne-a spus el. „Dacă nu o aveam, părinții mei și eu n-am fi ajuns să-L cunoaștem pe Dumnezeu.”

Jack a studiat mai departe la Colegiul Adventist din Taiwan, iar acum are treizeci și doi de ani și slujește ca pastor în orașul Jiading. Mai șchiopătează puțin cu un picior, dar, altminteri, este bine și sănătos. Este căsătorit și are doi băieți.

Și astăzi este uimit de modul minunat în care L-a găsit pe Isus sau, mai bine spus, cum L-a găsit Isus pe el.

„Nu eram creștin, dar Îl căutam pe Dumnezeu, simțeam nevoia de cineva care să mă salveze”, a declarat el. „Trebuie mai întâi să-ți deschizi mintea ca să-L cauți pe Dumnezeu și apoi El îți va spune ce să faci mai departe!”

1 decembrie

Dragostea este cel mai bun medicament

Autor Andrew McChesney, Adventist Mission

O femeie de treizeci de ani cu o formă gravă de pneumonie a fost internată într-o zi în Spitalul Adventist Blantyre din Malawi.

I-au fost administrate antibiotice, iar când organismul ei nu a răspuns la tratament, medicul-misionar Tiffany Priester a cerut să i se facă un test HIV. Rezultatul a ieșit pozitiv. Femeia avea SIDA.

Tiffany i-a anunțat rudele că tratarea pneumoniei durează de obicei trei săptămâni și că femeia avea 50% șanse de supraviețuire. Ulterior însă, pacienta a suferit complicații renale și șansele ei de viață au scăzut la 10%. Le-a dat atunci vestea că nu prea mai erau speranțe să trăiască.

„Noi credem în Dumnezeu”, i-a răspuns un membru al familiei. „Noi credem în minuni. Să ne rugăm!”

Înconjurată de membrii familiei, Tiffany s-a rugat pentru vindecare și a conectat pacienta la aparatul de ventilație artificială.

Rinichii femeii au cedat după 24 de ore. Părea că nu avea să mai trăiască. După aceea însă a început să-și revină. În câteva săptămâni, a fost externată.

„Medicina își are limitele ei”, ne-a explicat Tiffany. „Spitalul face atât cât poate, dar de restul Se ocupă Domnul!”

Tiffany este specializată în cardiologie și a lucrat cinci ani în Blantyre, al doilea oraș ca mărime din Malawi, cu o populație de circa un milion de locuitori. Spitalul Adventist din acest oraș – în care lucrează șase medici-misionari, doi stomatologi-misionari și șapte medici autohtoni – nu a avut medic cardiolog până în 2011, când a venit ea. Afectiunile cardiologice sunt frecvente în această țară în care există un medic la 88 000 de oameni.

Populația totală a acestei țări este de 18 milioane de oameni, dintre care 483 000 sunt adventiști de ziua a șaptea.

Tiffany a declarat că motivația ei pentru lucrarea misionară se găsește în Ioan 13:35, unde Isus spune: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei: dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

În altă zi, o femeie a venit la spital și s-a plâns că se trezea pe la miezul nopții cu bătăi puternice de inimă. Rezultatele analizelor au fost normale. Alți medici ar fi trimis-o acasă, spunându-i că poate avea coșmaruri.

„În ziua aceea totuși cred că Duhul Sfânt m-a îndemnat să-i pun mai multe întrebări”, ne-a mărturisit Tiffany.

Din discuție, a reieșit că pacienta începuse să aibă probleme cu somnul după ce fusese la un așa-zis profet care o avertizase că avea să fie violată la miezul nopții. Tiffany a întrebat-o cine era mai puternic: omul sau Dumnezeu. Și a îndemnat-o să-și pună încrederea în Dumnezeu..

„Sunteți primul doctor care îmi spune că Dumnezeu este puternic!” a exclamat femeia atunci.

„Aceasta înseamnă”, ne explică Tiffany, „să ne iubim unii pe alții: să facem un efort în plus pentru a le oferi oamenilor vindecare fizică, emoțională și spirituală. Diferențele dintre noi sunt minore!”

8 decembrie

„Biserica noastră este formată din școli”

Autor Andrew McChesney, Adventist Mission

Conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Bangladesh au declarat că metoda cea mai eficientă de a ajunge la inimile celor 18 milioane de oameni din această țară este educația adventistă.

„Biserica noastră din Bangladesh este formată în principiu din școli”, ne-a spus Milton Das, directorul de Comunicații de la Uniunea de Misiuni din Bangladesh. „Educația este metoda cea mai eficientă de a lucra cu oamenii din țara noastră. Acolo unde există o biserică, există și o școală!”

Prima misiune din ceea ce se numea atunci Bengalul de Est a fost înființată în anul 1906 de Lal Gopal Mookerjee și soția lui, profesoara Grace Kellogg, și a pus bazele educației adventiste în această zonă.

În prezent, școlile adventiste sunt centre înfloritoare de influență, având în total circa 10 000 de elevi, 174 școli rurale, 10 școli urbane și 9 școli cu internat. Aproximativ 60-70% dintre elevi sunt neadvențiști, iar procentul se ridică la 99% în școlile urbane, ca de exemplu la școala adventistă din capitală, Dhaka, unde sunt înscriși 1 535 elevi.

„Educația adventistă este la mare cerere. Părinții de diferite religii doresc să-și înscrie copiii la școlile unde se predau valorile creștine”, ne-a informat Das.

„Sunt foarte mulți copii dornici să învețe în școlile noastre”, a mai precizat Das. El a fost directorul Școlii Adventiste din Dhaka și coordonatorul unui departament al Uniunii de Misiuni din Bangladesh care se ocupă de sponsorizarea anuală a 3 000 de copii defavorizați prin parteneriate cu Conferința Generală, agenția adventistă de suport Asian Aid, filiala cehă a ADRA și alte organizații.

Das însuși a studiat în școlile noastre grație unei burse oferite de o doamnă din Australia prin intermediul unei organizații numite Asian Aid. Și ne-a informat că 90% dintre conducătorii bisericii de acolo au fost sponsorizați când erau copii.

Shova Rani Bayen, o profesoară pensionară în vârstă de 76 de ani, ne-a povestit cum a schimbat educația adventistă viața populației santali care trăiește în apropiere de granița Bangladeshului cu Myanmar (Birmania). La începutul anilor 1960, când a venit pentru prima dată în zonă împreună cu soțul ei, evanghelistul Narottom Bayen, oamenii aceia umblau îmbrăcați sumar și mâncau tot ce mișca – inclusiv melci, șobolani, pisici și câini. Adulții erau mulțumiți cu viața lor și nu doreau să se schimbe.

„Am deschis o școală pe lângă biserică”, povestește ea. „Generația tânără a început să se schimbe. După ce terminau clasa a treia, îi trimiteam pe copii la școala cu internat. Mulți dintre ei sunt acum lucrători ai bisericii, pastori și evangheliști.”

15 decembrie

Un ucrainean construiește douăzeci și două de biserici

Autor Andrew McChesney, Adventist Mission

Vladimir Vladovski, șeful unei firme de construcții, știa că era nevoie de o minune pentru a construi o biserică adventistă în Arhanghelsk, un port maritim din nordul Rusiei.

Nu avea un plan de construcție și trebuia să ridice clădirea în doar câteva luni, până la finalul verii. Iar un administrator de la primărie jurase să nu-i elibereze autorizație niciodată, fără să precizeze din ce motiv. A obținut planul pentru fundație și a trecut la lucru.

„Vara este foarte scurtă în Arhanghelsk și nu aveam timp să ne ocupăm de documente”, ne-a explicat Vladimir, un ucrainean care a construit douăzeci și două de biserici adventiste și alte clădiri ale bisericii în Rusia, în Ucraina și în Mongolia într-o perioadă de douăzeci de ani. „Am început totuși construcția.”

După turnarea fundației, a primit planul pentru a doua etapă a construcției, zidurile. Apoi, pentru următoarea etapă, acoperișul.

În tot acest timp, nu a venit nimeni de la administrația locală ca să oprească lucrările. Dar Vladimir nu uitase de autorizație. Își aduna în fiecare dimineață echipa și se rugau împreună pentru o minune.

A trecut o lună. Au trecut două luni. Au trecut trei luni. În Arhanghelsk, vremea frumoasă durează din iunie până în august. Fațada bisericii a fost gata înainte să cadă prima zăpadă în septembrie. Interiorul a fost gata în decembrie.

Vladimir s-a prezentat iarăși la administrație ca să solicite documentele. Nu știa la ce să se aștepte, dar era liniștit în sufletul lui, la gândul că se rugase în fiecare zi și că vremea fusese frumoasă atât cât să poată termina construcția.

Administratorul nu i-a spus nici măcar o vorbă. Doar a semnat documentele.

„Până la urmă, și-a pus semnătura pe toate hârtiile”, a subliniat Vladimir. „Nu știi de ce. A fost o minune!”

Vladimir provine dintr-o veche familie de adventiști care a lucrat în perioada sovietică într-o firmă de construcții de stat specializată în restaurarea de clădiri vechi. Din 1995, când a început colaborarea cu Biserica Adventistă și a construit sediul Diviziunii Euro-Asia, a asistat la multe minuni. În prezent, construiește biserici în Krasnoarsk, Tomsk și într-un alt oraș din Rusia.

Însă cea mai mare minune i s-a părut cea din Arhanghelsk din 1999, ne-a spus el într-un interviu pe care l-a acordat în Kiev.

„Am construit o biserică fără proiect de construcție și fără permisiune!” a spus el cu bucurie.

Soția mea nu mai vine la biserică

Autor Daniel Gâtan

Soția mea nu mai vine la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, dar eu nu am renunțat să sper. Iată motivul:

În perioada comunistă, o femeie a aflat de Biserica Adventistă și a început să participe regulat la serviciile divine din Sabat. Soțul ei s-a supărat foarte tare când a aflat.

— Unde te duci tu în fiecare sâmbătă la aceeași oră? a întrebat-o el.

— Dragule, mă duc la Biserica Adventistă, a răspuns ea.

— Știu! s-a răstit el. Poți să te duci, dar cu o singură condiție: să nu te botezi. Dacă aflu că te-ai botezat, te omor!

Pe măsură ce a citit din Biblie și l-a cunoscut pe Isus, femeia a simțit tot mai puternic îndemnul de a da mărturie publică despre Isus prin botez.

În ziua botezului, membrii bisericii s-au adunat în jurul celor botezați, i-au felicitat și le-au oferit flori. Toți erau fericiți, doar femeia aceasta era încordată și se gândea cu frică la reacția soțului ei.

După-amiază, când a ajuns acasă cu brațele pline de flori, soțul ei o aștepta în curtea din fața casei. Stătea la masa de lemn din curte, cu cuțitul ascuns sub fața de masă.

— Cine ți-a dat florile astea? a întrebat-o.

— M-am botezat astăzi, a răspuns ea.

— Nu ți-am spus că o să te omor dacă te botezi? a replicat el roșu de furie și scoțând cuțitul de sub fața de masă. Pregătește-te să mori! a urlat la ea din toți plămâni.

Femeia a luat-o la fugă spre grădina din spatele casei, dar soțul a prins-o în porumb. Când a ridicat cuțitul, l-a implorat să-i mai îndepli-

nească o singură dorință: să o lase să se roage. Bărbatul a lăsat-o să îngenuncheze, fără să o slăbească o clipă din ochi. Ținea cuțitul sus și o asculta cum se ruga.

În acest timp, lama cuțitului a ieșit brusc din mâner și a căzut la pământ. Bărbatul s-a făcut galben la față. A început să tremure din tot trupul și s-a prăbușit. Soția a sărit în picioare și l-a ajutat să se ridice. Fără să scoată un cuvânt, au intrat în casă.

După un timp, soțul s-a botezat. Dumnezeu i-a schimbat inima.

Dacă Dumnezeu poate să schimbe inima unui soț, El poate să schimbe și inima unei soții! Am încredere în El, oricât de disperată ar părea situația.

Daniel Gâțan este din Plosca, Teleorman, are 68 de ani și a lucrat în construcții.

29 decembrie

Lista mea cu dorințe

Autor Bob Stuart

Doctorul m-a privit direct în ochi și mi-a spus:

— Ai cancer de prostată inoperabil. Mai ai optsprezece luni de trăit.

Acasă, am întocmit împreună cu familia mea o listă cu dorințe pe care să mi le împlinesc în ultimele luni de viață. Unul dintre cei patru băieți ai mei mi-a propus să facem un tur cu bicicleta prin țară. Alt băiat mi-a sugerat să particip la un maraton în Seattle. Fata mea se gândea să imprimăm un CD împreună.

M-am întrebat: *Ce îmi doresc eu să fac?*

Nu mi-a fost greu să-mi dau seama. Dorința mea era să contribuie la răspândirea Evangheliei. Am decis să aduc la biserică în fiecare lună cel puțin o persoană.

Prima ocazie s-a ivit la două zile după aceea, când o doamnă m-a întrebat:

— Cum te mai simți, Bob?

I-am povestit despre lista mea de dorințe și despre planul meu de a invita oameni la biserică.

— Vrei să mă ajuți să-mi împlinesc această dorință și să vii la biserică Sabatul viitor? am întrebat-o.

Doamna m-a privit cu compasiune, conștientă că aceasta era ultima mea dorință.

— Sigur că da, a acceptat ea.

Am 2 200 de clienți pe an, așa că, dacă mă întrebă vreunul de sănătate, nu pierd niciodată ocazia să-l invit. Mi se pare natural să-l invit. Cel puțin două persoane – soț și soție – s-au botezat, iar fiica lor cea mai mare se va boteza peste două săptămâni. Soția mea este instructoare la Școala de Sabat și a început să invite și ea oameni la biserică.

— O să continui ce ai început tu, m-a asigurat ea. O să invit copii și părinți.

Oricine își poate face o listă cu dorințe. Chiar dacă mai ai de trăit încă douăzeci de ani de-acum înainte, îți poți face o listă cu dorințe și poți include ideea de a invita oameni la biserică în fiecare lună. Gândește-te cât de repede ar crește Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dacă cei douăzeci de milioane de membri ai ei ar invita câte o persoană pe an. Numărul membrilor s-ar dubla într-un an!

Au trecut douăzeci și șapte de luni de când am primit diagnosticul. Am invitat mulți oameni la biserică și circa o jumătate dintre ei au acceptat invitația mea.

Lista cu dorințe a devenit o sursă de bucurie pentru mine. Este minunat când oamenii îmi spun că vor veni la biserică. Dar cel mai

plăcut este momentul când îi văd intrând pe ușa bisericii. Îi îmbrățișez și le ofer un loc lângă mine. Devin o parte din familia mea!

Bob Stuart este antreprenor, are 68 de ani și locuiește în Washington, SUA.

